

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-302/19-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Gordane Marušić-Babić, predsjednice vijeća, Biserke Kalauz i Mire Kovačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa [ ] po generalnoj punomoći, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Plaški, 143. domovinske pukovnije 5, Plaški, koju zastupa opunomoćenica [ ] odvjetnica u [ ] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 29. siječnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje dopunskog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/18-11/69, urbroj: 376-05-3-19-15 od 23. travnja 2019.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d., Zagreb, da zainteresiranoj osobi Općini Plaško naknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

III. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika u točki I. izreke utvrđeno je da je tužitelj Hrvatski Telekom d.d., Zagreb (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama Općine Plaški navedenim u Odluci o nerazvrstanim cestama na području Općine Plaški (klasa: 022-01/13-01/114, urbroj: 2133/14-03-13-1 od 27. prosinca 2013.) i Potvrdi Općine Plaški, Jedinственоg upravnog odjela klasa: 340-01/19-01/05, urbroj: 2133/14-04-19-1 od 29. ožujka 2019., izuzev katastarske čestice 3082 k.o. Latin, koje su sastavni dio ovog dopunskog rješenja, a koje nerazvrstane ceste su u vlasništvu Općine Plaški i na kojima HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj UP: I/18-13 (dalje: Elaborat) i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Prema točki II. izreke rješenja, količinu i vrstu EKI iz točke I. čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Točkom III. izreke rješenja utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog dopunskog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti

zemljišta, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3., i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta ("Narodne novine", 152/11., 151/14. i 95/17.), dok se točkom IV. izreke utvrđuje da Općina Plaški ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz točke I. rješenja od 10. siječnja 2018. Točkom V. izreke rješenja obvezuje se HT u roku od 8 dana od primitka dopunskog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i Općini Plaški, a pod točkom VI. izreke obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka dopunskog rješenja platiti Općini Plaški naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu, dok se svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. U točki VII. izreke obvezuje se Općina Plaški omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog dopunskog rješenja.

Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. Pozivajući se na odredbu članka 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK), kojim je propisana stvarna nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora, te na odredbu članka 5. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine", broj: 152/11., 151/14. i 95/17. - dalje: Pravilnik), kao i na članak 17. stavak 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09. – dalje: ZUP), smatra razvidnim da je tuženik počinio bitnu povredu odredaba upravnog postupka kada je utvrđivanje parametara za utvrđenje naknade za pravo puta prenio na tužitelja kao infrastrukturnog operatora, koji je stranka u postupku. Poziva se i na stajalište ovoga Suda izraženo u presudama poslovni broj: UsII-234/18-6 od 16. siječnja 2019. i UsII-321/18-7 od 20. veljače 2019. Predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev i osporeno rješenje tuženika poništi, te predmet vrati tuženiku na ponovni postupak.

Tuženik u odgovoru na tužbu razloge tužbe smatra neosnovanim jer se pri donošenju rješenja držao stavova suda iznesenih u ranijim presudama (primjerice: UsII-36/18-5, UsII-173/19-7, UsII-364/18-9, UsII-511/18-8, UsII-486/18-6, UsII-77/18-6, UsII-117/18-7, UsII-334/17-8, UsII-17/18-6, UsII-278/18-7 i dr.). Navodi da su osim toga u osporenom rješenju točno i precizno određeni parametri na temelju koji se izrađuje obračun. Pojašnjava da je upravo na temelju izjave tužitelja broj: 522/2018 od 5. veljače 2018., Izvoda iz poslovnih knjiga od 5. veljače 2018., Elaborata broj 105/2017 i njemu pripadajuće Tablice 1 utvrdio tužitelja infrastrukturnim operatorom. Nadalje obrazlaže razloge zbog kojih smatra da je ispravno utvrdio infrastrukturnog operatora i parametre potrebne za obračun godišnje naknade za pravo puta te predlaže da sud tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava osnovanost tužbenog zahtjeva. Iznosi podatke o dokazima pribavljenim u upravnom postupku i činjenicama koje su utvrđene u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja, kao i tijekom postupka. Detaljno obrazlaže sadržaj i način primjene mjerodavnih odredaba članka 5., 6. i 7. Pravilnika, te smatra da tužitelj neosnovano navodi da je tuženik na infrastrukturnog operatora prenio nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta. Naglašava da je u točki I. izreke osporenog rješenja tuženik nedvojbeno utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima pravo puta, a kada se te nekretnine uvrste u Tablicu 1, onda se s obzirom na odredbu članka 7. Pravilnika nedvojbeno može utvrditi visina naknade za pravo puta, što je potvrdio i sam tužitelj 7. svibnja 2019. dostavljajući obavijest da je izvršio obračun godišnje naknade za pravo puta sukladno nalogu i podacima iz Tablice 1. Ističe da presude na koje se tužitelj poziva predstavljaju dvije iznimke i odstupanje od ustaljene prakse Visokog upravnog suda RH te navodi poslovne brojeve predmeta u kojima se tužbeni zahtjevi odbijaju. Predlaže

da se tužbeni zahtjev odbije i potražuje naknadu troškova upravnog spora za sastav odgovora na tužbu u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke, te izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika (članak 33. stavak 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS).

Na temelju razmatranja odlučnih pravnih i činjeničnih pitanja sukladno članku 55. stavku 3. ZUS-a, sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavka 1. točke 11. i članka 17. stavka 3. ZEK-a, te članka 100. ZUP-a, povodom zahtjeva zainteresirane osobe od 9. travnja 2019. za provođenje postupka iz članka 28. stavka 6. ZEK-a i donošenje dopunskog rješenja radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na nekretninama na područje zainteresirane osobe, koje su nerazvrstane ceste u smislu Zakona o cestama („Narodne novine“, broj: 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14. – dalje: ZC), a koje nekretnine su u Tablici 1 u stupcu „55“ označene kao preostale nekretnine u odnosu na koje zainteresirana općina ima pravo potraživati naknadu s osnove naknade za pravo puta.

Odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba, te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Člankom 29. ZEK-a u stavku 1. propisano je da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuje se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. istog članka ZEK-a, naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje, po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. ovog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnine ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

Prema ocjeni ovoga Suda, tuženik donošenjem rješenja kojim je odredio parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti i nije prenio nadležnost na tužitelja, koji je stranka u postupku, slijedom čega nije osnovan prigovor povrede odredbe članka 12. ZEK-a u vezi s člankom 17. stavkom 1. i 2. ZUP-a.

Zainteresirana osoba se u svom zahtjevu pozvala na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a prema kojoj upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine pred tuženikom može pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a, kao i utvrđivanje količine i vrste ove infrastrukture te visinu naknade za pravo puta za tu EKI.

U provedenom postupku su za rješenje ove upravne stvari utvrđene odlučne činjenice koje među strankama nisu sporne, a s obzirom na prirodu upravne stvari ovaj Sud nalazi da je tuženik u okviru svoje zakonske ovlasti pravilno riješio predmetnu upravnu stvar, jer su u izreci rješenja dani jasni i konkretni parametri za određivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmetom ovog postupka, a koje proizlaze iz priloga koji su sastavni dio rješenja i jasnih odredbi članka 7. stavka 2., 3. i 4. Pravilnika.

Sukladno ovom članku Pravilnika visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koje se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje

EKI. Tužitelj nesporno raspolaže s tim podacima za koje je dužan plaćati naknadu, a koji su uneseni u Elaborat za pravo puta broj UP:I/18-13, koji je tužitelj sam izradio i koji je sastavni dio osporenog rješenja. Također navedena odredba Pravilnika daje formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada. Prema tome, osporeno rješenje sadrži nesporno utvrđene nekretnine na kojima se nalazi EKI, a Elaborat, koji je sastavni dio rješenja, sadrži vrste i površine zemljišta za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun dana u podzakonskom propisu, pa je tužitelj obavezan samo izvršiti obračun.

Stoga, u konkretnom slučaju, a s obzirom na narav i vrstu odluke kojom se utvrđuje infrastrukturni operator i naknada za pravo puta za korištenje EKI na nekretninama kojima upravlja zainteresirana osoba, sadržaj izreke osporenog rješenja ima sve elemente temeljem kojih se nedvojbeno može utvrditi visina naknade i dostatno određenom izrekom rješenja nije povrijeđena odredba članka 12. ZEK-a, kao ni odredba članka 17. stavka 1. i 2. ZUP-a, a što je u skladu sa zaključkom donesenim na sjednici sudaca ovoga Suda od 17. rujna 2019. broj: 6-Su-479/19-3.

Slijedom iznesenog, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao u točki I izreke.

Odluka o troškovima upravnog spora temelji se na odredbi članka 79. stavka 1. i 4. ZUS-a, te je zainteresiranoj osobi priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za PDV, prema Tbr. 23.1., Tbr. 42 i Tbr. 50 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 142/12., 102/14., 118/14. i 107/15.-točka II. izreke).

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) donesena je na temelju članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 29. siječnja 2020.

Predsjednica vijeća
Gordana Marušić-Babić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašten službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	18.2.2020. 8:23:05		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/19-01/52	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-20-3	Spis	0	

